

Ausztria 3. Dachstein

2019. május 30-31.

2017-ben elkezdük Ausztria feltérképezését (mivel előtte pár év alatt Szlovéniát fésültük át). Ausztria felfedezése azonban nem olyan egyszerű, mert sokszor átutazunk rajta és közben meg-megállunk megnézni valami szépet. Így ez a számozás, hogy a 3. ausztriai út nem Ausztria felfedezését jelenti, hanem azt, hogy ezeken az utakon csak ausztriai látványosságokat keresünk fel.

Most egy hegyet, Dachsteint jártuk körbe. Szó szerint körbe, mert mindkét oldalról megmásztuk kis segítséggel.

Első napon a déli oldalt támadtuk. Azért terveztem ilyen korán ezt az utat, mert még havas tájat szerettem volna látni sok-sok vízfolyással. Ne ebben nem volt hiány. Itthon nem tapostunk ennyi havat, mint ott. Most következik a szokásos időjárás jelentés. Pécsen hagytuk az esőt (igaz út közben is esett, de amikor kiszálltunk már nem volt eső), és utólag megtudtam, hogy 2 napig itthon csak esett. Szóval nálunk nem esett. Viccesen szoktam mondani, hogy az út árában benne van, hogy nem esik. Ez eddig 95 %-ban így is volt, csak egy dolgot felejtettem ki az egyezségből, mégpedig a felhőt. Felhőben túrázni egy más világ. Látótávolság jobb esetben 10 m. Sikerült is egy útítársunknak elveszíteni magát, de erről majd később. Lényeg az, hogy sok olyan dolgot láttunk, amit augusztusban nem biztos.

Szóval az első napnál tartunk. A képek tanúsága szerint felhúztak bennünket egy olyan kötélre, ami beleveszett a semmibe. Már lent is gyanús volt, hogy az információ szerint a csúcson 610 !! cm magas a hó. Tényleg annyi volt. Igazi télbe cseppentünk. Minden félelem nélkül végigmentünk a függőhídon, mivel nem láttuk a több mint 1 km-es mélységet alattunk. Lehet, hogy így volt jobb. Viszont a kristály-(jég)-barlangot hosszú keresés után – nem könnyű ilyen ködben tájékozódni- megtaláltuk és gyönyörködtünk, no meg csúszkáltunk egy jót. Miután kinézegettük magunkat, és forró itallal felmelegítettük magunkat elhagytuk a felhőt. Időnként a szélnek köszönhetően pár pillanatra azért megvillantotta magát a közeli táj.

Második napon reggel még kevesebb volt a felhő, mint a kék égbolt, így bizakodva indultunk az északi oldalnak. Az első libegővel felmentünk a középső szintre, ahol megnéztük a jégbarlangot. Sikerült bevetni titkos fegyverünket, mármint a dunai utakról jól ismert idegenvezető rendszerünket. Mivel a vezetés német és németes angol nyelven zajlott, mi az előre letöltött információk alapján magyarul hallhattuk az állomásokhoz tartozó információkat. Csodálatos világba csöppentünk, amiről nekem sajnos nem sikerült képeket készítenem, mert a hanggal foglalkoztam, de majd lopok másoktól képeket.

A múzeum megtekintése és a sok virág fényképezése után beszálltunk a 2. libegőbe, ami még magasabbra vitt, egészen a felhőkbe. Tiszta Deja Vu érzésünk volt, mintha ezt már tegnap láttuk volna. Itt történt az eset, hogy egyik útitársunk elindult. Mintha csak a Rózsikát láttuk volna, illetve itt nem láttunk semmit mert pár lépés után eltűnt, mint az a bizonyos a ködben. Valaki már a hegyi mentőket akarta hívni, de én bíztam az előkerülésében, illetve abban hogy csalánba nem üt a ménkű. Nyugalmamhoz az is hozzátartozott, hogy 10%-nyi veszteség belefér egy ilyen útba. A lényeg az, hogy egy üveg pezsgőjébe került a csoport kiengesztelése.

Szóval olyan dolgokat, olyan állapotban láttunk, ami nem adatik meg egy augusztusi út alatt. Felvetették páran, hogy augusztusban meg kellene nézni azt a részt is, amit a felhő eltakart. Én benne vagyok, de meg kell jegyeznem, hogy felhő ellen nincs egyezségem.

